

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

IANUARIE 1993

lipsă octombrie

1993

ANUL EVANGHELIEI PENTRU TINERET

"MAI LASĂ-L ȘI ANUL ACESTA"

N. Dumitrescu
Președintele Uniunii

Incheierea anului 1992 a prilejuit tuturor ocazia de a trece în revistă întregul an, cu bucuriile, cu durerile, cu succesele, cu eșecurile, cu biruințele și cu înfrîngerile lui. Fiecare dintre noi a cîștigat și a pierdut în fiecare din cele 366 de zile.

Biblia declară că zilele anului aleargă mai repede decît suveica țesătorului. Numai că, de la data cînd Iov spunea aceasta, șuveica și-a mărit viteza pînă la 12.000 de bătăi pe oră. Cu o viteză uluitoare, pămîntul parcurge drumul pe orbita lui și cu aceeași viteză timpul se scurge în veșnicia trecutului. Omul este angrenat de timp și purtat pe aripile lui ca într-un miraj, trezindu-se abia în clipa finală a vieții sale.

Cum putem aprecia anul care s-a încheiat? Un lucru este sigur. Dumnezeu a fost continuu prezent la cîrma vieții noastre, împodobind anul cu binecuvîntările Lui. Harul Său ne-a fost îndestulător și odată cu încercările a pregătit și soluția pentru ieșire. Dacă a fost nevoie, mustrările Sale s-au constituit în avertismente și chemări duioase la întoarcere și la revenire. Speranța noastră cu privire la venirea Domnului ne-a apropiat cu încă un an.

Ca smochin în via Domnului, am fost înconjurați cu grija atentă a providenței Sale. El a așteptat roade pe măsura dragostei cu care ne-a cultivat. Încheierea anului este și ocazia

privirii înapoi la rezultatele existenței și activității noastre. Cîți au fost binecuvîntați prin noi cu lumina și sarea Evangheliei? Mulțumim lui Dumnezeu pentru toți frații noștri, tinerii și copiii noștri care n-au făcut umbră pămîntului degeaba; care nu s-au mulțumit doar cu frunziș bogat, ci care au îngăduit Duhului Sfînt să-și dezvolte roada Sa.

Dar timpul înaintează... el nu se oprește nici măcar o clipă. Predarea ștafetei se face din mers, în grabă mare. Timpul marelui an se prezintă, ca întotdeauna, astfel:

„Sînt un minut - timp prea puțin să se clădească o casă, dar destul pentru a oferi cuiva un zîmbet.

Sînt cinci minute - timp nu destul de lung pentru a împlini o chemare, dar suficient pentru o faptă bună.

Sînt zece minute - nu este o perioadă lungă, dar mai mult decît este necesar pentru a face o bucurie.

Sînt o oră - timp nu destul de lung pentru a face o călătorie în jurul globului, dar suficient pentru a îndeplini o sarcină importantă“.

Bătăliile au fost cîștigate sau pierdute în șizeci de minute; vieți au fost salvate sau ruinate, au devenit mizerabile sau fericite într-o perioadă scurtă de timp. Orice clipă mă salvează enorm pentru fiecare an. Ar putea fi ultima sau începutul unei fericiri durabile. Totul

depinde de felul cum o petrecem. Fiecare minut este o comoară și trebuie să-l păzim bine, deoarece minutele sînt desfășurarea vieții.

Despre Domnul Hristos este scris că făcea din fiecare clipă o comoară pentru veșnicie. Acesta este motivul pentru care viața Lui a fost totdeauna consacrată idealului final al mîntuirii noastre.

Ce ne oferă anul de grație 1993? Dumnezeu ne acordă un CEC semnat în alb. Pentru fiecare zi, o semnătură care asigură împlinirea unora sau mai multor făgăduințe. Cum vom folosi acest CEC al Său?

Anul Nou a fost declarat de către Biserica Mondială Anul Evanghelizării Tineretului de către tineret. Ce provocare extraordinară! Tineretul este chemat să se implice, să se angajeze în salvarea tinerilor. Toate talentele și capacitățile își găsesc o cale de dezvoltare și de perfecționare. Această „mîna de ajutor a lui Dumnezeu“, care este declarat tineretul, este întinsă către o generație de pe urmă. Fiecare tînar primește o chemare individuală la slujire; slujire care îi aduce o satisfacție ce depășește orice imaginație. Am încredere în zecile de mii de tineri care se vor revărsa într-o acțiune națională, în vederea promovării și trăirii idealurilor înalte ale bisericii.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1/1993

ANUL LXX

Revista

CURIERUL ADVENTIST

este

organul oficial

al Bisericii Creștine

Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului
redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere computerizată:

Iulia Corduneanu

Tehnoredactare computerizată:

Irina Toncu

Corectură:

Lori Gheorghii

CUPRINS

- „Mai lasă-l și anul acesta!”, ... cop.2
- „Editorial”, ... pag. 1
- „Și am venit” - poezie ..... pag. 2
- „Vocea cerului”, ... pag. 3
- „Te cioplesc aici jos”, ... pag. 4
- „Descoperă pe Isus!”, ... pag. 5
- „Eram pe lume” - poezie, ... pag. 7
- „Privește minunile Lui!”, ... pag. 8
- „Una din cele multe”, ... pag. 10
- „Ascultați-L vorbind”, ... pag. 12
- „Mi-e dorul...”, ... pag. 14
- „Marta... la Tîrgu Mureș”, ... pag. 15
- „Primește iertarea Sa”, ... pag. 16
- „Părtași biruinței Lui!”, ... pag. 19
- „Urmați sfatul Lui!”, ... cop. 3
- „Învață de la toate” - poezie .... cop. 4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126

EDITORIAL

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Ps. 90, 12).

După milenii, ruga psalmistului își păstrează valoarea pe care i-o acordă neputința noastră de a ne înțelepți singuri.

În mijlocul unei lumi debusolate, cuprinsă de spasmele neputinței omenești și a falimentului moral, este imperios necesar a ne lăsa înțelepțiți și călăuziți de Dumnezeu.

Omenirea zilelor noastre are urgentă nevoie de un aluat sfânt, plin de Duhul lui Dumnezeu, care să pregătească, în acest sfârșit de mileniu și milenii, ziua cea mare a Domnului. Și trebuie să recunoaștem că aceasta este nevoia mea și a noastră, nevoia bisericii chemată să conlucreze cu îngerul din Apocalips 18, pentru ca pământul să fie luminat de slava lui Dumnezeu.

„În timp ce în ceruri are loc judecata și falșii credincioși sînt șterși din registrele cerului, pe pământ trebuie ca poporul lui Dumnezeu să renunțe cu desăvîrșire la păcat” (T.V. 525). Aceasta, pentru că „o mare lucrare trebuie să fie adusă la îndeplinire, dar... în spiritul și puterea lui Ilie”. Aceasta exclude compromisul cu păcatul, atitudine de viață ce pornește dintr-o reală și continuă legătură cu Dumnezeu, la dispoziția căruia trebuie să fim.

Anul 1993 este consacrat lucrării de evanghelizare pe care tineretul este chemat s-o facă. Este șansa ce i se acordă acestuia de a se alătura efortului întregii biserici, ca împreună să facă să răsune pretutindeni și cu putere întreita solie îngerească, să se facă simțită prezența și puterea ei în cele mai umile locuri, la drumuri și la garduri, ca și în cele mai înalte locuri. Lumina Evangheliei să cuprindă pe copiii străzii și pe cei care, în temnițe, plătesc tribut vieții lor nelegiuite.

Dar nevoia imperioasă de evanghelizare a lumii contemporane nu poate trece cu vederea nevoia propriei noastre evanghelizări, evanghelizarea comunităților noastre, ca nu cumva, luminînd pe alții, noi să rămînem în întuneric. De aceea, în „anul în care am intrat, istoria vieții noastre creștine”, spune serva Domnului, „trebuie să fie cu totul diferită... Vă somez să vă supuneți fără de rezervă lui Dumnezeu... Umiliți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu, căci atîta vreme cît sînteți în Hristos, sînteți în siguranță”.

„Dacă Hristos este prezent în viața cuiva, atunci viața aceea este plină de fapte nobile și bune; cel în cauză va căuta atunci să trăiască numai pentru Hristos, așa cum mărturisea Pavel: 'Pentru mine a trăi este Hristos' (Filip. 1,21), și va fi mai aproape și tot mai aproape de Mîntuitorul, asemenea lui Enoh. Caracterul omului acelaia va fi asemenea caracterului Domnului Hristos, pe care-l va reflecta” (5T/487).

„Atunci Domnul va veni să ne la ca unii care sîntem ai Lui”. Da, sîntem datori să trăim și să lucrăm în *spiritul* și puterea Domnului Hristos.

Primul număr al revistei noastre pe acest an este consacrat lucrării misionare a tineretului. Deși se adresează bisericii, „Curierul Adventist” este un eficient instrument și un mijloc de cîștigare de suflete la Hristos, așa cum s-a dovedit cu prisosință în decursul anilor.

„Hristos și El răstîgnit” (1 Cor. 2,2), iată puterea sfințirii vieții și lucrării noastre.

„O, Doamne, înțelepțește și sfințește pe robii Tăi, ca în... lumina Ta, să vadă Lumina și s-o trăiască și s-o slujească pînă la Golgota mîntuirii lor”.

Ianuarie 1993

D. Popa

Vom participa în acest an la zeci de botezuri și la momente de legămînt cu Isus. Vom avea o sărbătoare a secerișului și un al treilea Congres al Tineretului Adventist din România.

Ca membri ai bisericii, pătași ai trupului lui Hristos, sîntem așteptați toți în ogorul fertil sau arid al Evangheliei, pentru a da o mărturie unită despre puterea ei de a schimba pe oameni în asemănarea chipului Său. Fiecare membru al bisericii are un loc în planul lui Dumnezeu, un loc de smochin în via Sa. Să nu zădărniciim planul Său cu privire la noi prin lipsa de dispoziție în a răspunde chemării Sale.

Planuri deosebite pentru București sînt puse în funcțiune de conducerea Conferinței Muntenia, împreună cu Comitetul Uniunii. Fiecare din cei peste 3800 de membri ai comunităților din București este afectat de aceste planuri. Toți trebuie să devenim mobili și gata de drum. O strategie cu implicarea tuturor pastorilor, a membrilor Comitetelor Conferinței și al Uniunii a fost pusă în funcțiune pentru ca o lucrare fără precedent să se facă pentru evanghelizarea tuturor cartierelor orașului. Este nevoie de participarea fiecărui membru al comunităților la o răspundere individuală pentru cele aproximativ 2 milioane de locuitori. Dumnezeu a dat orașul în mîinile noastre. Să-l cucerim strădă cu strădă, casă cu casă pentru Domnul Isus Hristos. Întreita solie îngerească este

necesar să fie dusă în grabă mare în instituțiile publice, în biblioteci, în corpurile universitare, în școli și pretutindeni. Bucureștiul trebuie să fie umplut cu Evanghelia veșnică a adevărului prezent. Bucureștiul este iubit de Dumnezeu și El a

ȘI AM VENIT

M-am dus pe drumul prăfuit
Și nicăieri nu am ajuns
Pe largi cărări am rătăcit
De-acolo, Tu m-ai tot chemat
Cu glasul Tău cel bun și blînd
Te-am auzit mereu, mereu
Dar... n-am venit.

Vîltoarea lumii m-a sucit
Și-n întuneric m-am zbătut,
Acolo-n beznă Te-auzeam
Cum mă strigai necontenit
Dar nu voiam ca să mă-ntorc...
Și n-am venit.

Rebelul nu s-a odihnit
Pîn-ce nu m-a acaparat
În mreața lui... în lumea lui.
O vreme nu Te-am căutat
Și am rămas năpăstuit
În marea lumii de păcat;
Și n-am venit.

Dar într-o zi, spre asfințit,
Cînd mă credeam pierdut, sfințit,
În sus la Tine am privit,
Din somnul morții m-am trezit.
Și-am înțeles ce mult, Isuse-ai suferit,
Cît m-ai iubit!

Iar astăzi, eu sînt fericit
Căci iar mi Te-ai descoperit,
Din prag de moarte și păcat
M-ai căutat și m-ai strigat;
Nu m-ai lăsat, căci m-ai iubit!
Și am venit.

dat pe Fiul Său ca nici unul din locuitorii lui să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Iar pe noi toți, fără deosebire, ne trimite să fim martori ai Lui în centru, în cartiere și pînă la periferiile lui. Rugați-vă pentru București, iubiți-l cum îl iubește Hristos, cutreierați-i piețele și ulițele și pe cei pe care-i veți găsi chemați-i la masa Evangheliei, căci „porunca Împăratului este grabnică“.

Pentru anul de har 1993, Domnul îți oferă 365 de file de CEC în alb. Cum le vei folosi? Ce valori vor fi trecute pe aceste file albe? El te întreabă: „De ce stai în piață fără lucru? Vino și tu în via Mea și ce va fi cu dreptul vei primi“.

În fața acestei unice ocazii, să ne unim cu toții în rugăciune către Stăpînul viei și să strigăm: „Doamne, mai lasă-ne și anul acesta!“ Acordă-ne încă har; dă-ne putere și viziune; ajută-ne să lepădăm frunzele pretențioase ale aparențelor și să îngăduim Duhului să rodească o roadă bogată.

Apoi, vino și ne ia la Tine, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.

*"ASTFEL DAR, CA NIȘTE
ALEȘI AI LUI DUMNEZEU,
SFINȚI ȘI PEA IUBIȚI,
ÎMBRĂCAȚI-VĂ CU O INIMĂ
PLINĂ DE ÎNDURARE, CU
BUNĂTATE, CU SMERENIE,
CU BLÎNDEȚE ȘI ÎNDELUNGĂ
RĂBDARE."*

COL. 3,12

Șt. Dodiță

VOCEA CERULUI

"Cînd a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte; și, după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Apoi a început să vorbească și să-i învețe" (Matei 5,1-3).

"Predica de pe Munte" a fost rostită - probabil - în primăvara anului 28 e.n., după ce Domnul Hristos a petrecut o noapte în rugăciune (Luca 6,12). După această noapte de comuniune cu Dumnezeu, Domnul Hristos a purces la alegerea celor doisprezece apostoli (Marcu 3,13-19; Luca 6,13-16), după care a avut loc vindecarea mai multor bolnavi (Luca 6,17-19). Apoi Domnul a rostit "Predica de pe Munte". Pe la anul 394 A.D., episcopul creștin St. Augustin a scris un comentariu la această predică sau cuvîntare a Domnului Hristos, intitulată: „Cu privire la predica de pe munte a Domnului”. De atunci, spune tradiția, capitolele 5, 6, 7 din Matei au fost numite „Predica de pe Munte”.

„Cugetările rostite pe 'Muntele Fericirilor' sînt binecuvîntarea cerului rostită asupra lumii, o voce de la tronul lui Dumnezeu. Ele

sînt legea datoriei și lumina cerului. Ele sînt speranță și consolare în întristare și deznădejde. Ele sînt bucurie și mîngîiere în toate necazurile vieții" (E.G.White).

1. FERICE DE CEI SĂRACI ÎN DUH, CĂCI A LOR ESTE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR (Mat. 5, 1-3).

În general, lumea socotește fericți pe cei bogați. Pe cei ce-și pot permite - datorită mijloacelor financiare de care dispun - să se bucure de tot ce le vîd ochii și le dorește inima. Domnul Hristos însă, făcînd publice principiile Împărăției Sale, spune exact invers. „Ferice de cei săraci, de cei ce plîng, de cei bîlnzi”, etc. Aceasta pentru sublinierea marelui adevăr că înfățișarea sau starea, condiția exterioră a cuiva poate fi de invidiat, dar pînă la urmă ea trece, pierde ca un vis. Dumnezeu n-a făcut un suflet atît de „mic”, încît toată lumea să-l

satisfacă. Dar starea lăuntrică, ca și caracterul unui suflet, acestea rămîn (Luca 12,15; 1 Cor. 7,31).

Domnul Hristos n-a spus că acești oameni sînt fericți sau binecuvîntați pentru faptul că sînt săraci în bunuri materiale, deși în mare parte ei sînt așa. Ei sînt numiți fericți sau binecuvîntați pentru că sînt săraci în spirit (duh), dar nu în spiritualitate, ci „cu privire” la spiritul lor; adică ei sînt aceia care au ajuns să se convingă de sărăcia lor spirituală. Ei au ajuns să fie conștienți de starea lor mizeră, de nevoia lor. Mîndria, vechea lor mîndrie s-a frînt. Ei au început să strige: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18,13). Ei au duhul mîhnit și tremură la Cuvîntul Domnului (Is. 66,2; 57,15). Ei își dau seama de totala lor neputință (Rom. 7,24) și nu așteaptă nimic de la ea, ci așteaptă totul de la Dumnezeu.

A lor și numai a unora ca aceștia este Împărăția cerului, adică mîntuirea care este sursa tuturor binecuvîntărilor ce le primești atunci cînd Dumnezeu este recunoscut Domn și Împărat peste inimă și viață.

În sufletele acestora, cuvintele Domnului au trezit speranță; ei au înțeles că viața lor este sub binecuvîntarea lui Dumnezeu.

În inimile acelor care cred despre ei că sînt buni, care sînt mulțumiți cu starea lor, care nu caută să devină părtași harului și neprihănirii Domnului Hristos, în inima acestora nu este loc pentru El.

Toți aceia care au un simțămînt profund al sărăciei sufletului lor, care simt că în ei înșiși nu este nimic bun, pot găsi neprihănire și putere la Acela care a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați” (Mat. 11,28). El îi invită să schimbe sărăcia lor cu bogăția harului Său.

Apocalipsul lui Ioan ne oferă două pasaje care ne arată: a) cum cineva poate fi sărac, deși crede despre el că este bogat, și b) cum

o persoană poate fi bogată chiar în mijlocul sărăciei. Înălțatul și slăvitul Vizitator al Bisericii, Isus Hristos, adresîndu-se încropiților laodiceeni, spune:

„Dar fiindcă ești căldicel (încropit), nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3, 16-17).

Dar El bucură pe cei din Smirna, spunînd: „Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat)” (Apoc. 2,9).

Cum poate, deci, cel ce este sărac să fie numit bogat? Răspunsul îl găsim în pasaje ca acestea: „Dumnezeu m-a umplut de bunătăți, și am de toate” (Iacov către Esau, Gen. 3,11). „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28. Vezi, de asemenea, Ps. 23; 63,1; 73,23-26; 81,10; 116; Prov. 15,16; 16,8,19; Ioan 1,16; 14, 1-3; 17, 24; Rom. 8, 31-39; 1 Cor. 3,21-23; 2 Cor. 4,8; Ef. 1,3; 1 Petru 1,3-9; 1 Ioan 5,4; Apoc. 7,9-17; 17,14; 21,1-7).

Indiferent de experiența trecută a vieții tale, oricît de deranjantă ar fi experiența ta prezentă, dacă vii la Isus așa cum ești, slab, neajutorat și disperat, Mîntuitorul nostru îți va ieși înainte și te va cuprinde în brațele iubirii Sale, înveșmîntîndu-te în haina neprihănirii Sale. El ne prezintă Tatălui înveșmîntați în haina albă

a caracterului Său. El pledează pentru noi înaintea Tatălui, spunînd: „Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest fiu rătăcit, dar întors, pocăit, privește la Mine. L-am săpat pe palmele Mele. Este al Meu”.

O CREAȚIE MINUNATĂ

Un multimilionar, care credea că poate realiza orice cu ajutorul banilor, a angajat un arhitect cu următoarea sarcină:

„Să-mi construiești un turn al cărui diametru să aibă 4 m. Să montezi în el ascensoare, scări, rețea de canalizare și instalație de apă. Grosimea zidurilor să nu depășească 50 cm, în timp ce înălțimea turnului să fie de 1.500 m. În toate direcțiile să aibă o elongație suficientă. Pe vârful turnului, trebuie montată o fabrică chimică”.

Firește, un asemenea proiect se poate naște numai în domeniul fan-teziei.... În realitate însă, există totuși un „turn” a cărui înălțime este într-adevăr de 400 de ori mai mare decît diametrul lui. Acesta nu este altceva decît un pai de grîu sau secară, cu spicul respectiv. Pereții paiului de grîu sînt numai de 0,5 mm, diametrul de 0,4 mm, iar înălțimea de 1,5 m. Între nodurile din interiorul firului de pai găsim scările, rețeaua de transporturi, elevatoarele alimentelor nutritive și conductele instalațiilor de apă. În vârful paiului este „spicul”, o fabrică chimică complicată, în care se fabrică și se depozitează făina pentru pîinea necesară vieții omului. În felul acesta, miliardele de spice de cereale sînt tot atîtea dovezi ale puterii, bunătății și iubirii lui Dumnezeu față de noi, oamenii.

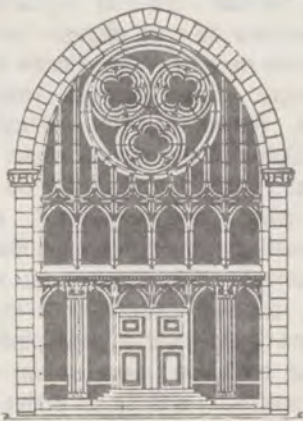
TE CIOPLESC... AICI

Un om și-a pierdut serviciul, averea, soția și casa. I-a mai rămas o singură avere: credința.

Într-o zi, a văzut niște oameni care ciopleau pietrele pentru repararea unei biserici. S-a oprit și a privit cu atenție la ei. Unul cioplea un bloc triunghiular. „Ce veți face cu această piatră?” întrebă el curios pe harnicul muncitor.

„Priviți acea crăpătură mică, acolo sus, lângă turn. Eu tai această piatră aici, ca să poată fi pusă acolo, sus”, a spus cu satisfacție muncitorul.

Lacrimile au țîșnit din ochii omului întristat, care a primit răspunsul dorit. A înțeles imediat că Dumnezeu i-a vorbit prin cioplitorul de piatră. Aceasta l-a înduioșat pînă la lacrimi. A găsit cheia tainei tragediei lui în cuvintele muncitorului. Era convins că Dumnezeu i-a vorbit: „Te cioplesc aici jos, ca să poți fi așezat acolo, sus”.

DESCOPERĂ PE ISUS !

A descoperi pe Hristos, înseamnă să descoperi suprema comoară a vieții. Dacă Îl cunoști numai după Nume, atunci citește toate articolele despre Isus din acest număr al revistei noastre. Descoperă-L astăzi, acum, pentru propria ta mîntuire.

Cu o rară perspicacitate, un copil a numit cîndva Biblia sa „Cartea lui Isus”. Nici o altă descriere mai amplă nu putea să fie mai corectă. De la început și pînă la sfîrșit, de la prima pagină a Genezei și pînă la ultima filă a Apocalipsului, Biblia are în centrul ei pe Domnul și Mîntuitorul omenirii, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. El este personajul principal, eroul Bibliei, marea temă ce se desfășoară din scoarță în scoarță. Da, fără El Biblia n-ar fi fost scrisă niciodată.

Pînă cînd nu-L descoperim pe Isus în Biblie, cu greu putem începe să-L înțelegem și, cu atît mai puțin, să simțim curentul puterii Lui la lucru în viața noastră.

A găsi pe Isus în Biblie înseamnă să găsești, să descoperi suprema ei comoară. El este prezent în tot Vechiul Testament. Apoi, „la împlinirea vremii” (Gal. 4, 4), El S-a făcut părtaș „carnii și sîngelui” (Evr. 2,14) și a venit ca un prunc neajutorat în ieslea Betleemului. În corp omenesc, El a trăit mai bine de treizeci de ani viața Sa sfîntă printre oameni. Pe bună dreptate El este numit „Emanuel”, „Dumnezeu cu noi” (Mat. 1,23).

VIAȚA SA PRINTRE OAMENI

Ca băiat, El a crescut în Nazaret și a devenit un umil dulgher. După botezul Său, El a umblat printre semenii Săi ca un

puternic Învățător, Predicator și Medic. Evanghelistul Matei ne spune:

„Isus străbătea toată Galilea, învățînd pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod” (Mat. 4,23). Pentru un timp, El a fost un erou național.

Divinitatea străfulgera prin natura Sa omenească. Elementele naturii erau sub controlul Lui. Vînturile și valurile, la sunetul vocii Sale, sînt aduse la tăcere, liniștindu-se (Luca 8,24).

Demonstrînd mai departe stăpînirea Lui asupra naturii, El pășește fără teamă pe apele lacului Galileii și merge plin de încredere

pe crestele valurilor înspumate, bătute de tempestă (Ioan 6,19).

Ochii orbilor se deschid la atingerea Sa, iar urechile celor surzi sînt făcute să audă. Ologii din naștere, la porunca Lui, sar pe picioarele lor, în timp ce leproșii simțeau cum un curent vindecător și curățitor umbra prin corpul lor (Marcu 10,50; Luca 17,14).

El a oprit un cortegiu funerar, a sculat la viață pe cel mort, ridicîndu-l din racla lui, schimbînd într-o bucurie fără margini durerea unei mame văduve (Luca 7,11-15).

Ca o încoronare a minunilor Sale, El a așteptat pînă cînd Lazăr a ajuns în mormînt, unde a rămas patru zile - pînă cînd cadavrul său a intrat în descompunere. Apoi l-a chemat la viață, redîndu-l în deplină sănătate și vigoare surorilor sale pline de recunoștință și uimișilor lui prieteni (Ioan 11,43).

CUVINTE PLINE DE PUTERE

Pretutindeni, învățăturile Sale au captat atenția mulțimilor. Ei se minunau de cuvintele pline de har care îi ieșeau de pe buze (Luca 4,22). Ceea ce spunea El era cu totul diferit de tot ceea ce auziseră pînă atunci.

- „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor”.

- „Ferice de cei ce plîng, căci ei vor fi mîngîiați”.

- „Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul”.

- „Ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”.

- „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă”.

- „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Mat. 5,3-8).

Cuvintele Lui aveau putere. Ele convingeau pe oameni de păcat, trezeau conștiința la lucru

și puneau în acțiune voința. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7,46).

GHETSEMANI

Pe cînd Se afla în culmea faimei Sale, cînd mulțimile doreau să-L facă împărat, El S-a întors de la ei și S-a dat de bună voie în mîinile vrăjmașilor Săi. Din plinătatea iubirii Sale (Ioan 3,16) și pentru mîntuirea noastră, El a suferit să fie batjocorit, biciuit și crucificat.

Deși El lucrase în mod continuu și neobosit pentru a ajuta altora, El n-a ridicat un deget pentru a Se ajuta pe Sine. Deși El era Acela sub controlul căruia se aflau elementele naturii, vindicînd pe cei bolnavi, curățînd pe leproși și înviind pe cei morți, El a refuzat să folosească puterea în favoarea Sa. În loc de a face acest lucru, El S-a umilit și S-a resemnat și aceasta fără murmur și fără șovăire, supunîndu-Se celor mai crunte torturi pe care le-au putut născoci oamenii. Căci „pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evr. 12,2).

Priviți-L acolo, în grădina suferinței ispășitoare, din noaptea ce a hotărît, pentru veșnicie, destinul neamului omenesc, mai înainte ca mînia vrăjmașilor Lui să se reverse asupra Sa cu toată furia dezlănțuită a celui rău. El agoniza în rugăciune către Tatăl Său, conștient fiind de faptul că numai o desăvîrșită sfințenie poate să înțeleagă grozăvia păcatului și pedeapsa îngrozitoare pe care El trebuia s-o îndure dimineața următoare. El era pe deplin conștient că momentul culminant al marii lupte dintre bine și rău sosise și că viitorul, în totalitatea lui, depindea de El. Pînă la ce profunzimi ale suferinței a coborît El pentru noi, nu vom putea ști niciodată. Picături mari de sudoare, ca de sînge, cădeau de pe

fruntea Lui pe cînd agoniza, strigînd: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Mat. 26,39).

Apoi au venit ostașii, L-au luat și L-au dus la marele preot. A fost tîrît de la o autoritate la alta, maltratată, aducîndu-l-se învinuiri false și în final fiind condamnat la moarte.

GOLGOTA

Și-au bătut joc de El, au rîs de El, L-au scuipat. Fața Sa, care atît de minunat se îndrepta zîmbitoare spre cei bolnavi și suferinzi, încurajîndu-i, era lovită acum de mîini lipsite de respect, în timp ce sîngele-l curgea din rănile făcute în capul Său de coroana de spini, ce-l fusese - în mod batjocoritor - așezată și împinsă cu vrăjmășie pe fruntea Sa. Mîinile Sale, întinse atît de des pentru a binecuvînta și a ajuta pe cei sărmani și în nevoie, erau acum pironite în cuie pe crucea de lemn. Picioarele Lui, atît de sprintene ca să facă binele, erau, de asemenea, fixate cu cruzime pe lemnul torturii.

Apoi, crucea este ridicată și trîntită cu brutalitate în scobitura făcută pentru ea pe dealul Căpățînii. Atunci cerul s-a întunecat și un îngrozitor simțămînt al înstrăinării de Tatăl Său a pus stăpînire pe spiritul Lui, în timp ce călca singur în lin.

Din partea Lui, nici o rezistență, nici o zbuciumare, nimic care să trădeze disperarea și deznădejdea, ci hotărîrea eroică de a duce pînă la capăt lucrarea pentru care luase asupra Sa haina naturii umane și a îndura pînă la sfîrșit consecințele luptei cu puterile răului și a ieși biruitor.

În tot acest indescriptibil calvar, El Se ruga pentru cei ce-L chinuiau: „Tată, iartă-i, căci nu știi ce faci!” (Luca 23,34).

**"CĂCI N-AM DE GîND SĂ ȘTIU ÎNTRE VOI ALTCEVA,
DECÎT PE ISUS HRISTOS ȘI PE EL RĂSTIGNIT." 1 Cor. 2,2**

În cele din urmă, în mijlocul unui înfricoșător întuneric ce acoperea pământul, a fost auzit acel strigăt sfîșietor, singuratic și misterios: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15, 34).

Este momentul de criză al unui sacrificiu uluitor, al unei iubiri desăvîrșite și care se dă, se jertfește de bună voie.

Apoi, cînd biruința este cîștigată...: „S-a isprăvit! Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul” (Ioan 19,30; Luca 23,46).

Astfel s-a ajuns la sfîrșit și Acela care pe bună dreptate a putut să spună „mai înainte ca să se nască Avraam, sînt Eu” (Ioan 8,58), a „cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei” (Mica 5,2), atîrna acum pe crucea înălțată acolo de propriile Lui creaturi.

El a plătit prețul păcatului și a deschis porțile Împărăției cerului tuturor celor ce cred. El a „purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2,24).

MORMÎNTUL DESCHIS

Dar Crucea Golgotei n-a însemnat sfîrșitul..

El a fost așezat în mormînt. În toată ziua Sabatului, ce a urmat așezării Lui în mormîntul lui Iosif,

El a dormit somnul morții. Pentru o scurtă perioadă de timp, El S-a împărtășit de soarta întregului neam omenesc. El a suferit în trupul și ființa Sa pedeapsa păcatului. Suprema jertfă, profetizată de mult timp, simbolizată atît de mult în serviciile de la sanctuar și Templu, fusese adusă. Scopul, motivul pentru care venise în trup omenesc a fost în mare măsură realizat.

Cu toate acestea, un Hristos mort, oricît de valoros ar fi fost sacrificiul Său, ar fi de mică importanță pentru mîntuirea omului. El trebuia să Se scoale din mormînt și să trăiască veșnic. El trebuia să dovedească faptul că a biruit moartea, pentru ca poporul Său să poată avea nădejde pentru viitor. El trebuia să revină la viață pentru a-i susține și ajuta în decursul anilor, a timpului ce le stătea înainte, pînă la încheierea definitivă a istoriei păcatului din Univers.

Astfel că... sigiliul roman este rupt. Piatra de deasupra mormîntului este dată la o parte cu ușurință. Din mormîntul întunecos și rece El se ridică în strălucirea Sa de Domn al Vieții și Mîntuitor.

Mariei, lui Petru, Ioan și tuturor celorlalți, El li S-a înfățișat viu, vor-

bind împreună cu ei și mîncînd alături de ei. Timp de patruzeci de zile El a rămas în mijlocul lor, convingîndu-i, prin „multe și de netăgăduit dovezi”, de biruința Lui asupra păcatului și a morții (Fapte 1,3; 1 Cor. 15,4-8).

Apoi El a plecat, S-a înălțat la cer, pentru a sta „la dreapta mării în locurile prea înalte” (Evr. 1,3) și, de acolo, El veghează asupra copiilor Săi pînă cînd va reveni.

În timp ce Se înălța la cer, a trimis doi îngeri pentru a-i asigura pe ucenici că va reveni. „Bărbați galileeni”, au spus ei, „de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer” (Fapte 1,11).

Ce minunat este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, dar și Fiu al omului. A mai existat vreodată o astfel de acțiune pentru îndumnezeirea noastră? Aici, realmente, este o dramă inegalabilă, unică, ce atinge coardele cele mai sensibile ale sufletului și inimii omenesti. Cine poate să citească, să se gîndească la această manifestare a iubirii divine, fără ca inima și ființa să nu fie mișcate? Minunează-te cerule și rămîi încremenit pămîntule.

ERAM PE LUME

Eram pe lume
Un simplu nume,
O simplă clipire de pleoape -
Viață aveam,
dar stăpînul ei
era păcatul.

Eram pe lume
epavă de timpuri stricată,
un catarg ce ducea
spre niciunde...
Căci nu zăream în noapte
decît strălucirea ispitei.

Eram pe lume
pelerinul de drumuri zdrobit,
sătul de pribegie,
drumeț ce nu știam
adevărata cale
pe care să merg.

Eram pe lume
Un colț din marele-ntuneric
Pînă la mine
lumina bătea
dar inima și sufletul meu
fugeau de lumina vieții.

Da, eram un simplu nume
o simplă clipire de pleoape
pînă cînd,
Lumina vieții
a irupt în lumină
și de atunci,
te am pe Tine, Doamne
ca Rege,
Pe Tine, ce din iubire
M-ai zămislit din nou
spălîndu-mi trecutul
Cu sîngele Tău.

*Ciolan Iuliana
Com. Plosca*

PRIVEȘTE MINUNILE LUI

Oriunde mergea, Isus vindeca pe bolnavi, deschidea ochii celor orbi, reda auzul celor surzi, ologii începeau să meargă, mușii... să cînte și chiar morții să revină la viață.

Toți oamenii doresc să vadă o minune. Ceva ieșit din legile firii, nimic nu a prinde mai mult imaginația decît vestea că un nou făcător de minuni a apărut pe scenă. Cineva cu puteri supranaturale și care avea stăpînire peste elementele naturii.

Exact acest fel de știri au pus în mișcare pe israeliți, atunci cînd Isus Și-a început activitatea Lui publică. Mii de oameni și-au părăsit casele pentru a-L vedea acționînd, mulți, foarte mulți sperînd ca El să facă o minune cu ei și pentru ei.

Cu toate acestea, Domnul Hristos n-a folosit niciodată puterea Sa minunată numai pentru a atrage atenția asupra Sa, ci totdeauna pentru a ajuta altora sau pentru a sublinia unele din marile adevăruri despre iubirea Tatălui Său.

LA NUNTA DIN CANA GALILEII

La începutul activității Sale publice, Domnul Isus Hristos a

fost invitat la o nuntă într-un sătuleț numit Cana, din Galilea. Mama Sa, care se îngrijea la această nuntă de băutura ce trebuia servită la masă, apă, vin, răcoritoare, era foarte îngrijorată cînd a văzut că vinul se sfîrșise. Ea a vorbit liniștit, cu încredere și în taină cu Isus, iar El a poruncit slugilor să umple cu apă șase vase mari din piatră. Apoi, le-a spus să scoată și să servească pe cel ce se îngrijea de nuntă. Spre uimirea acestora, apa s-a prefăcut în vin și de o calitate atît de superioară, încît toți întrebau de unde au luat acest vin.

Imediat, această minune a devenit pretutindeni obiect de discuție. Dintr-o dată, Isus a devenit celebru (Ioan 2,1-12).

De-a lungul secolelor, batjocoritorii au categorisit minunile săvîrșite de Domnul Hristos ca fiind legende folclorice. Dar un studiu atent și cu respectul cuvenit va revela faptul că Dumne-

zeul Cel Atotputernic poate face cu ușurință ceea ce a făcut Isus. În adevăr, dacă Dumnezeu a coborît din ceruri pe pămînt, de la El așteptăm ca să rezolve toate problemele omenirii, așa cum a făcut Domnul Isus Hristos, vindicînd pe bolnavi, hrînind pe cei flămînzi și chiar înviind pe cei morți.

Cam 35 de minuni făcute de El sînt descrise cu lux de amănunte, dar sute sînt cuprinse în declarația Sfințelor Scripturi care, vorbind despre El, ne spun că: „Isus din Nazaret... umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El” (Fapte 10,38).

MINUNI DE VINDECARE

Majoritatea minunilor Sale arată marea Lui compasiune față de cei în suferință, de cei bolnavi. El a vindecat pe fiul unui slujbaş împărătesc (Ioan 4,46-54). El a redat vederea unui cerșetor ce

implora mila trecătorilor (Marcu 10,46-52). El a dezlegat limba unui surdo-mut și l-a auzit rîzînd și cîntînd laude (Marcu 7,31-37). Trecînd prin sate, El vindeca orice persoană bolnavă. Plecînd din satul respectiv, copiii ce fuseseră orbi priveau acum pentru prima dată fața mamei lor, tații ascultau acum, după ani de tăcere, la povestirile pline de proșpețime ale copiilor lor. Ologii de pînă acum provocau la întrecere pe prietenii lor, întrecîndu-se în sărituri și fugă. Din inimă ce erau pline de dădeau peste ele de fericire, se înălța un cor de mulțumiri. Oamenii de pretutindenă exclamau: „Toate le face de minune” (Marcu 7,37). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, spuneau ei, pentru că cerul este atît de aproape de pămînt.

MINUNI ÎN ZIUA SABATULUI

Multe minuni săvîrșite de Domnul Hristos au fost făcute pentru a arăta că „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2,27). Ziua de închinare a fost rînduită de Dumnezeu să fie o zi de bucurie. Dar... conducătorii religioși au împovărat-o cu atît de multe restricții, încît el ajunsese să fie urît de toți și, în acest fel, blamul cădea asupra lui Dumnezeu. Printre multele lor restricții, era și o rînduială care îngăduia să îngrijești un animal bolnav în ziua Sabatului, dar era păcat să îngrijești pe bolnavi.

Astfel că într-un Sabat, Isus a vindecat un om care era bolnav de 38 de ani (Ioan 5,1-8). Într-un alt Sabat, la Templu, El a vindecat un om ce avea o mîină paralizată (Marcu 3,1-7). În alte ocazii, în Sabat, El a vindecat un om ale cărui picioare și brațe erau umflăte foarte mult și o femeie care de 18 ani era gîrbovă (Luca 13,10-17).

Într-un alt Sabat, întîlnind pe străzile Ierusalimului, la umbra Templului, așa cum era cazul, un tînar care era orb din naștere, El a scuipat în țărînă și a făcut noroi

(violînd astfel una dintre regulile preoților). Omul acesta vindecat s-a întors lăudînd pe Dumnezeu, pentru că acest teribil handicap a fost în cele din urmă înlăturat.

El a îngenuncheat la picioarele lui Isus, ca un urmaș al Său, credincios și recunoscător (Ioan 9,1-41).

Isus a plătit un preț teribil pentru a demonstra astfel scopul cel binevoitor, milostiv al lui Dumnezeu. Din cauza acestor minuni săvîrșite în Sabat conducătorii L-au lepădat, l-au întors spatele. Pentru că a făcut bine la mulți El a murit pe crucea Golgotei.

MINUNI PENTRU STRĂINI

Este ușor să pretinzi, să ceri ca binecuvîntările deosebite ale lui Dumnezeu să ne fie rezervate, să fie pentru noi și prietenii noștri. Domnul Hristos a săvîrșit mai multe minuni pentru a dovedi că iubirea Sa este universală.

Cînd servitorul unui ofițer roman s-a îmbolnăvit, Isus l-a vindecat (Luca 7,1-10). Ca să nu creadă cineva că El a făcut o excepție în cazul acesta, pentru că acest ofițer, deși păgîn, a dat cu generozitate pentru sinagoga locală, Isus a mers mai bine de o sută de mile ca să vindece pe fiica bolnavă a unei femei necunoscute ce trăia în Siria (Mat. 15,21-28). Mai înainte de a se reîntoarce în Israel, El a vindecat un surdo-mut (Marcu 8,22-26) și un orb (Marcu 8,22-26) și a hrănit în mod miraculos o mulțime de peste 4000 de oameni ce nu erau iudei (Marcu 8,1-10).

Cît de bucuroși putem să fim pentru aceste minuni făcute printre și pentru străini! Marea noastră majoritate, a celor ce învățăm astăzi despre Isus, nu sîntem iudei, dar, cu toate acestea, datorită acestor acte pline de milă și condescendență, putem fi plini de încredere că binecuvîntările lui Dumnezeu sînt și pentru noi astăzi.

MINUNI ÎMPOTRIVA MORȚII

Indiferent de modul în care o putem evita, atunci cînd sîntem

tineri și sănătoși, mai curînd sau mai tîrziu, vom ajunge să stăm față în față cu moartea. Ce se întîmplă cînd cineva moare? Mai este vreo speranță dincolo de mormînt?

Cît de minunat a răspuns Domnul Hristos la aceste întrebări universale, dovedind fără nici un pic de îndoială că El este Domnul celor vii, avînd de asemenea autoritate asupra „morții și a locuinței morților” (Apoc. 1,18).

Sosînd într-o zi la Capernaum, așezat la marginea lacului, El a fost întîmpinat de Iair, un oficial al sinagogii locale, care L-a rugat să vină de îndată la el ca să vindece pe fiica sa cea mai mare, ce avea 12 ani. Domnul Isus a fost de acord, dar mulțimea îl împiedica. Cu mult înainte de a ajunge la casa acestui fruntaș al sinagogii, niște oameni i-au spus că fiica lui a murit.

Spre surprinderea tatălui, Isus i-a zis:

„Nu te teme, crede numai” (Marcu 5,36). Dar la ce mai folosea credința acum? În timp ce fata trăia, El ar mai fi putut s-o vindece. Ce ar mai fi putut face cineva acum, cînd ea era moartă?

Ajungînd în cele din urmă acasă, Isus a întrebat pe cei ce plîngeau: „Pentru ce plîngeți? Copila n-a murit, ci doarme” (vers. 39). Ei își băteau joc de El. Așa că El i-a scos pe toți afară. Luînd cu Sine numai pe părinți și pe trei dintre ucenicii Săi, a intrat în camera unde zăcea copila. El „a apucat-o de mînă și i-a zis: ‘Talita cumi’... ‘Fetițo, scoală-te și zic!’” (vers. 41). Imediat ea s-a sculat și a început să umble. În uimirea și nedumerirea lor, pînă și părinții uitaseră cît de mult timp fusese ea bolnavă.

În una din remarcile Sale, care ne îngăduie să pricepem mai bine iubirea și înțelegerea pe care Domnul Hristos o avea pentru copii, El a spus părinților: „Dați de mîncare fetiței” (vers. 43).

CONTINUARE ÎN PAG. 11-a -

"UNA... DIN CELE MULTE"

"Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare" (Evrei 11,1.2.36).

În perioada septembrie-decembrie 1992, am participat la cursurile Institutului Mobil de Evanghelizare din București. În cadrul acestei acțiuni de evanghelizare, am primit câteva adrese la care să merg în vizită. Două din aceste adrese se găseau în același bloc și pe același palier.

Într-o zi, am mers la una din cele două adrese. Am sunat la ușă și mi-a răspuns o doamnă, care s-a uitat la mine mirată, apoi mi-a spus categoric: „Nu am solicitat vizita dumneavoastră, așa că vă rog să nu ne mai deranjați” și mi-a închis ușa. Vă imaginați cum m-am simțit. Aproape descurajat și fără prea mari speranțe, am mers la a doua adresă. Aici am fost primit cu bunăvoință și plăcere. La plecare, în timp ce așteptam liftul, m-am rugat și am zis: „Doamne, știu că ai suferit în fața acestei uși care ne-a respins, dar Tu cunoști soarta omului”.

După aproape două săptămâni, am mers din nou la familia care mi-a fost binevoitoare la prima vizită. În timp ce așteptam să mi se deschidă, spre surprinderea mea, s-a deschis ușa apartamentului la care am fost respinși cu două săptămâni în urmă. În prag era aceeași doamnă care mă rugase să n-o mai deranjez. S-a uitat un timp la mine și mi-a zis: „Domnule, iertați-mă, sînteți dintre cei ce țin conferințe la Sala Polivalentă?”

„Da”, am răspuns, „eu am sunat la dumneavoastră acum două săptămâni, dar nu m-ați primit”.

„Vă rog, intrați câteva minute”, a insistat doamna.

După ce am intrat, și-a cerut scuze pentru refuzul trecut, motivînd că soțul respinge orice preocupare religioasă, dar, în ultimele zile, un fel de minune s-a întîmplat cu ei.

Am devenit tare curios să văd ce fel de minune are să-mi pove-

tească. Serioasă și gravă, doamna mi-a povestit următoarele:

„Din întîmplare, am fost la Sala Polivalentă, unde fetița noastră a lăsat adresa, dar nu mă interesau problemele religioase. Așa se face că v-am respins la prima vizită. Însă, între timp, s-a întîmplat ceva, poate nesemnificativ pentru dumneavoastră, dar pentru mine are un sens. Unul dintre prietenii noștri de familie și-a zugrăvit apartamentul și ne-a rugat să-i dăm ziare vechi cu care să-și acopere mobila și parchetul. Am făcut-o cu bucurie, deoarece aveam multe ziare vechi. Pe cînd legam teancul cu ziare, am observat pe pagina unui 'EXPRES' cuvîntul 'adventistă'. M-a surprins, mi-am adus aminte de 'Polivalentă', așa că am tras ziarul din teanc și l-am citit. Articolul m-a impresionat și mi-am zis că dacă religia oferă așa demnitate unei persoane, atunci merită să te ocupi de ea”.

Am cerut să văd articolul. Era un articol cunoscut de mine, așa că mi-am dat seama ce s-a întîmplat în sufletul doamnei, pentru că știam ce am simțit eu cînd l-am citit.

Articolul a fost publicat anul acesta în ziarul „EXPRES” nr. 2 din 14-20 ianuarie 1992 și se ocupa de evenimentele anilor 1956-1957, cînd, în urma revoltei din Ungaria, s-a pornit un val de persecuție și teroare. Ținta o constituiau în mod special tinerii care îndrăzneau să trăiască conform credinței lor. Reporterul lua-se interviuri unor personalități care au fost implicate în acele evenimente. Unul dintre cei intervievați povestește despre momentul care l-a marcat cel mai mult în acele zile. Voi reda din declarația acestui martor:

„L.T. (medic): Era în iarna anului 1957, eram asistent universitar, tînăr și am primit indicația să merg la o ședință mare la Sala Floreasca. Nu știam despre ce este vorba. Acolo era lume foarte multă, agitație, neliniște. În fața a apărut Florian Dănălașche,

primarul Capitalei, și, mi se pare, membru în C.C., om cu mare putere la timpul respectiv, și alături un tînăr ce abia călca... S-a vorbit despre faptul că tineretul universitar din București a apucat pe căi rele, cosmopolitism, misticism și trebuie luate măsuri severe, că așa nu se mai poate. Și au început să vorbească cîțiva tineri din U.T.C.-ul lor și unul a vorbit despre o studentă la medicină, îmi pare rău că i-am uitat numele, acuzînd-o că este adventistă și nu vine sîmbăta la cursuri... A intervenit și 'patronul de partid', domnul Dănălache, care era dur, intervenea tot timpul, tăind și forfecînd, așa cum era moda, creînd o stare de mare tensiune: 'la să vedem noi fata asta, să se ridice, e aici în sală?'. S-a ridicat; parcă era o sfîntă. Au țipat la ea. Ea a spus: 'Puteți să-mi faceți ce vreți, credința în Dumnezeu nu o să mi-o luați, pot să renunț la orice, dar nu la asta'. Participanții erau studenți și cadre universitare, nu numai de la medicină, de peste tot... Fata aceea s-a ridicat în

picioare și ne-a dat o lecție de creștinism și demnitate. Cîteva minute a fost tăcere și, după aceea, rumoare, plecată tot de la catedră. Am plecat de acolo greu. Toți eram grei, nu vorbeam nimic, afară era viscol. Nu am văzut-o pe această fată decît după mulți ani, la mine la clinică, bolnavă de un icter, de care s-a și prăpădit. Nu știu dacă a avut de suferit în urma acelei ședințe, dar, din ceea ce am vorbit cu ea în spital, pot să vă spun că trecea cu multă modestie și îndepărtare peste momentul acela. De fapt, în ședința respectivă au fost incriminați mai mulți studenți, dar mă interesau mai puțin, pentru că nu erau mediciniști...

Ceva mai tîrziu, după cîteva luni, poate în toamnă, am auzit că mulți studenți de-ai mei au dispărut. Foarte mulți au fost arestați... Am plecat de la ședință cu capul în jos... Cred că a fost un moment crucial, cel puțin pentru mine..."

În timp ce citeam articolul, am observat că ochii doamnei

lăcrimau. Au lăcrimat și-ai mei de o dulce și sfîntă bucurie.

M-am ridicat să plec, în timp ce doamna îmi spunea: „Domnule, deși nu pot veni cu dumneavoastră la Polivalentă, am probleme în familie, simt că trebuie să se schimbe ceva în viața mea!”.

Am plecat de acolo cu sufletul plin de recunoștință pentru aceste sfinte mărturii ale înaintașilor noștri, care încă sînt active, spre luminarea și pocăința oamenilor.

Te rog cititorule, nu pune de o parte aceste rînduri, pînă nu înțelegi ce vrea să-ți spună ție Dumnezeu prin exemplul celor ce „nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal”.

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși nu au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvîrșire fără noi” - Evr. 11, 39-40.

Peicu Virgil

PRIVEȘTE MINUNILE LUI

URMARE DIN PAG. 9-a

În una din călătoriile Sale pe care le făcea pentru a predica Evanghelia, S-a apropiat de un sat, Nain, cînd o procesiune funerară ducea la groapă trupul mort al fiului unei văduve, singurul ei sprijin și ajutor. VIAȚA a întîlnit MOARTEA... și VIAȚA a biruit. Isus a oprit această procesiune tristă și a sculat la viață pe tînăr, schimbînd durerea de nedescris a mamei într-o bucurie fără margini. Mulțimea „a fost cuprinsă de frică și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: 'Un mare prooroc a cercetat pe poporul Său'” (Luca 7,11). Da, în adevăr, El a venit și a cercetat pe poporul Său.

Cu cîteva săptămîni înainte de crucificarea Sa, Isus a auzit că Lazăr era bolnav. Cînd a ajuns în familia lui Lazăr, acesta deja fusese îngropat de patru zile și cor-

pul său intrase în descompunere. Maria și Marta, surorile lui îndurate, au spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele nostru” (Ioan 11,21,23). Isus a mers cu ele la mormînt și li l-a dat înapoi viu.

„Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine”, i-a spus El Martei, „chiar dacă ar fi murit, va trăi” (vers. 25). Privind la aceste trei minuni, cum ne mai putem îndoi de glorioasa Lui făgăduință?

DE CE NU SE FAC MINUNI AZI?

Dacă, așa cum spun Scripturile, Domnul Isus Hristos a făcut toate aceste minuni în acele zile de demult, de ce nu vedem mai multe minuni astăzi?

Maria și Marta au răspuns la această întrebare, printre lacrimi, atunci cînd au spus: „Dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele nostru”. Cît de adevărat! Lazăr n-ar fi

murit, căci nu poate exista boală sau moarte acolo unde este Isus. Necazul și suspinul dispar în prezența Lui. Dacă Domnul Hristos ar fi aici, spitalele ar fi goale! Cimitirele ar fi fără morminte! Cît de mult am dori ca El să fie prezent aici, cu noi! Și, în adevăr, cît de mult dorește El să vină. De ce oare nu dăm ascultare cuvintelor lui Petru și de ce nu facem tot ceea ce putem mai bine, pentru ca El să vină mai curînd? (2 Petru 3,12)

Privind înapoi la acei ani binecuvîntați, cînd Domnul Isus Hristos trăia printre noi, cu ce emoție privim înainte spre ziua cînd „corțul lui Dumnezeu” va fi „cu oamenii!”. Nu este departe ziua cînd „El va locui cu ei”, așa cum spune Biblia (Apoc. 21,3,4).

Cerul va fi o minune veșnică - și noi putem și trebuie să fim acolo.

ASCULTAȚI-L VORBIND

Cuvintele Domnului Hristos au dat un nou curaj celor descurajați, înțelepciune celor nedumeriți, încurcați și mîngîiere celor înfrîtați. Predicile Lui au trezit pe tineri și bătrîni la o viață mai bună, o viață mai nobilă.

Oriunde mergea Isus, mari mulțimi îl urmau. Oriunde se oprea ca să vorbească, oamenii se îngrămădeau ca să-L asculte. Fără îndoială că El a fost cel mai popular vorbitor al timpului Său, forțat de împrejurări și de mulțime să vorbească în aer liber, pe străzi, pe dealuri, pe marginea lacurilor, aceasta pentru că nu erau săli destul de mari ca să cuprindă vastul auditoriu, mulțimea imensă ce dorea să-L asculte.

Dar nu cei bogați sau persoanele importante erau aceia care-I iubeau cel mai mult; drojdia societății, cei decăzuți, cei întris-

tați și descurajați, aceștia se aghățau de fiecare frază rostită de El „și se mirau”, așa cum atît de bine descrie Biblia acest lucru, „de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui” (Luca 4,22).

Oamenii „onorabili” erau iritați. Ei rîdeau în mod batjocoritor, spunînd: „Omul acesta este un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Luca 7,34). O, și cîtă dreptate aveau. Codoșii și prostituatele, bețivii și hoții; tuturor acestora El le zicea bun venit. Cît de bucușoi trebuie să fim noi pentru că El a procedat astfel, căci, datorită faptului că El a procedat așa, noi putem fi siguri că El ne va zice și

nouă bun venit, oricare ar fi căderile și scăderile noastre.

Unul din motivele pentru care El avea succes era că predicile și cuvîntările Lui erau totdeauna ilustrate cu istorisiri - „Parabole”, așa cum le numește Biblia, ilustrații scoase din experiențe ce erau familiare ascultătorilor Săi, dar care căpătau o nouă dimensionare atunci cînd le folosea Domnul Hristos.

Într-una din zile, cînd conducătorii religioși erau în mod deosebit miniați pe El din cauză că era binevoitor și deschis față de anumite categorii sociale, pe care ei le considerau că nu puteau să

se bucură de iubirea și mila lui Dumnezeu, Domnul Hristos a rostit parabola unei oi care s-a rătăcit, s-a pierdut de turmă.

OAIA PIERDUTĂ

Mulți oameni ce se aflau printre ascultătorii Săi aveau turme de oi sau avuseseră grijă de oi în copilăria și tinerețea lor. Așa că El a început prin a pune următoarea întrebare: „Să presupunem că unul dintre dumneavoastră are o sută de oi și a pierdut una din ele. Ce faceți în situația aceasta?”

Cu problema cuprinsă în această întrebare se confruntaseră de multe ori. Cît de ușor se poate rătăci o oaie și cîtă grijă, cîtă bătaie de cap pentru un păstor ca s-o caute! Dar ei au căutat-o. Și Domnul Hristos a continuat: „El lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută, pînă cînd o găsește (Luca 15,1-7). Și cîtă bucurie este atunci cînd o găsește! „El este așa de fericit, încît o pune pe umerii săi și o aduce înapoi, acasă. Apoi cheamă prietenii și vecinii și le spune: 'Sînt atît de fericit că mi-am găsit oaia. Să ne bucurăm împreună.'”

Acești oameni respectabili poate că n-au avut timp să se ocupe de copiii lor. Ei n-ar fi ridicat nici un deget pentru a ajuta pe aproapele lor în-nevoile sale. Ei desconsiderau pe cei flămînzi, pe cei săraci și suferinzi. Dar, pentru o oaie pierdută, ei erau gata să înfrunte orice primejdie sau neajunsuri.

Cît de diferit era Păstorul ceresc! Pentru El, oamenii pierduți erau mult mai de valoare decît oricît de multe oi. Domnul Isus spunea: „Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15,7).

DRAHMA (LEUL) PIERDUTĂ

Solia Sa prețioasă n-a fost trecută cu vederea de către femeile ce-L ascultau și El S-a adresat lor în mod direct: „Ce va face orice femeie, care, din zece lei

(drahme) de argint, a pierdut unul din ei?” Desigur, imediat ea începe să-l caute. Oricare femeie din mulțime se putea identifica cu parabola rostită de Domnul Hristos, atunci cînd El spunea: „Ea aprinde o lumină, mătură casa și caută cu băgare de seamă, pînă îl găsește. Cînd îl găsește, cheamă pe prietenele și vecinele ei și le zice: 'Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem. Sînt atît de fericit că am găsit leul pierdut. Să ne bucurăm deci'”. „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pentru un singur păcătos care se pocăiește”.

Nu era ușor, simplu pentru cei ce-L ascultau să priceapă întreaga însemnătate a acestor parabole. Pentru acele femei sărace, care au fost atît de mult timp disprețuite, se părea că este prea mult ca să fie adevărat că Dumnezeu le iubește atît. Cu toate acestea, ele știau cît de stăruitor ar căuta ele să găsească leul pierdut, mutînd totul de la locul lui din casă numai pentru a-l găsi, exact așa cum le spusese învățătorul din Galilea. Mai tîrziu, ori de cîte ori ele pierdeau ceva și îl căutau, își aminteau de parabola Domnului Isus. Mulți au ajuns să înțeleagă că Domnul Isus a venit pe acest pămînt avînd un singur scop și anume, „să caute și să mîntuiască ce era pierdut” (Luca 19,10) și că El a schimbat cerul cu pămîntul pentru a aduce la îndeplinire ținta Sa glorioasă. El a făcut acest lucru „pentru bucuria care-l era pusă înainte” (Evr. 12,2), atunci cînd păcătoșii mîntuiți vor fi, în cele din urmă, în siguranță în Împărăția Sa.

Nimeni nu le-a spus mai înainte că astfel era Dumnezeu. Inimile lor s-au încălzit de o iubire nouă, mintea, sufletul lor s-au însuflețit de o nouă speranță și prin trupurile lor tălăzuia un nou simțămînt al propriei lor valori. Dacă Dumnezeu s-a gîndit atît de mult la ele, atunci ele pot să-și ridice capul și să încerce iarăși. Cu un astfel de Dumnezeu care să le

ajute, ele vor putea să facă astfel încît viața lor să fie valoroasă.

Banul nu era conștient, nu știa că este pierdut. El reprezintă marea masă de oameni a omenirii care nu vrea să știe de Dumnezeu.

Din această parabolă, reiese în mod clar că Dumnezeu este binevoitor să-i caute, să ajungă la ei.

Oaia a pribegit fără să-i pese de situația ei; ea nu-și dădea seama de direcția în care se îndrepta viața ei. Încurcată în mărâcinii propriei ei greșeli, știe că este pierdută, dar nu are puterea să se elibereze. Dumnezeu era binevoitor, gata s-o ajute.

Dar ce putem spune despre aceia care știu, sînt conștienți de faptul că sînt pierduți, că fac ceea ce este rău, care și-au ruinat viața datorită propriei lor alegeri făcute de bunăvoie? Este speranță pentru unii ca aceștia?

Domnul Isus a răspuns acestei întrebări nerostite cu o parabolă care a adus mai multă bucurie milioanei de oameni descurajați ai lumii decît oricare altă parabolă pe care a rostit-o El vreodată. Este parabola băiatului pierdut sau „parabola fiului risipitor” (Luca 15,11-32).

BĂIATUL PIERDUT

„A fost odată un om care avea doi fii”, a început Domnul Isus să spună. „Neliniștit și nemulțumit de restricțiile și obligațiile vieții din casa tatălui său și doritor să nu mai depindă de nimeni, a spus tatălui său: 'Tată, dă-mi partea de moștenire ce mi se cuvine și dă-mi-o acum!'. Așa că omul a împărțit averea sa între cei doi fii ai săi și i-a dat ceea ce „i se cuvenea”.

„După cîteva zile, fiul cel tînr și-a vîndut partea sa de moștenire și, cu banii astfel obținuți, a părăsit casa părintească, plecînd într-o țară îndepărtată. Acolo și-a cheltuit toți banii într-o viață destrăbălată”. Mult mai repede decît s-a așteptat el, banii... au făcut scandalos. Apoi..., peste țara aceea în care se afla el, a venit o foamete mare și tînrul a ajuns fără un ban în buzunar. Prietenii, ce

roiau cîndva în jurul lui..., nu-l mai cunoșteau. Ei erau „prieteni” cu banii. Strîmătorat de foame, tînărul nostru s-a îndreptat către gospodăria prosperă a unui cetățean al acelei țări, care l-a trimis afară din oraș, la una din fermele sale, ca să aibă grijă de o turmă de porci. El ar fi dorit, dacă ar fi putut, să se hrănească cu roșcovele pe care le mîncau porcii, dar nimeni nu i le dădea.

Cît de mult decăzuse! Cîte ocazii nu irosise el! El a dezonorat încrederea pe care i-o acordase tatăl sau, și-a trădat prietenii și și-a bătut joc de el însuși. Acum se afla la capătul drumului.

În această dureroasă stare de lucruri, gîndurile lui s-au îndreptat spre casă, spre tatăl său. Pînă și slujitorii tatălui său trăiau mai bine decît el. Se mai poate reîntoarce acasă? Să îndrăznească oare să facă acest pas? Îl va primi oare tatăl său, după toate cîte a făcut?

Era prea mult ca să mai poată spera și, cu toate acestea, tatăl său era unica lui speranță. Poate... că dacă își va recunoaște nebunia și-l va ruga pe tatăl său să-l primească ca pe unul din argații săi, poate că...

Părăsește porcii și pornește la drum, nerăbdător să ajungă acasă și, în același timp, temîndu-se ca nu cumva tatăl său să nu-l primească. Cu hainele rupte, cu părul murdar, corpul slăbit de foame și neajunsuri, în cele din urmă se apropie de casă și inima începe să-i bată mai tare. Mă va primi?

Dar n-avea nevoie să se îngrijoreze căci tatăl său nu încetase niciodată să nădăjduiască în reîntoarcerea lui și îl aștepta. În timp ce era încă departe, „tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”.

Băiatul a încercat, împiedicîndu-se de emoție în cuvinte, să-și mărturisească vina. „Tată”, a început el să spună, „am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău”.

Dar tatăl nu l-a lăsat să termine. „Repede, repede”, strigă el la slujitorii săi. „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintea în picioare. Apoi, aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mîncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”.

În noaptea aceea, casa a fost luminată pînă tîrziu, căci tatăl și slujitorii lui sărbătoreau întoarcerea fiului risipitor.

În acest fel, prin rostirea unui șir de parabole, Domnul Isus Hristos a făcut cunoscut cît de mult se bucură Tatăl ceresc atunci cînd un păcătos se întoarce. Cei căzuți în patima drogurilor,

desfrînații, alcoolicii, mincinoșii, birfitorii, tîlharii și oricine ar fi, oricît de mult ar fi căzut în păcat, dacă le pare rău de ceea ce au făcut și doresc să părăsească ceea ce este rău și să facă ceea ce este bine, Dumnezeu este gata să îi primească. El va șterge trecutul lor și îi va înnoi, îi va îmbrăca în hainele frumoase ale caracterului Său plăcut și îi va face cetățeni folositori aici, pe pămînt, dar, în același timp, cetățeni ai Împărăției cerului ce stă să vină.

Și toate acestea El este gata să le facă cu plăcere pentru noi.

Cît să mai așteptăm? Să răspundem invitației ce se degajă din această parabolă și să venim astăzi, acum, la El.

Mi-e dorul...

Mi-e dorul piscul de lumină,
Și-l port în piept în fiecare zi;
Și urc spre culmea cea senină,
Dar cad înfrînt și nu pot izbuti.

Privesc zdrobit... și-o grea-ntristare,
Coboară-acum în sufletu-mi arzînd;
Regret adînc și-ngrijorare,
Îmi clocotesc în inimă și-n gînd.

Pătrund și se îngemănează,
Și sînt în piept dureri fără hotar;
Povara grea se tot așază,
La cruce cad, și-acolo plîng amar.

Suspînă lacrima-n durere,
Ca și tic-tacul unui ceas ascuns;
La cruce am găsit putere,
În harul sfînt, adînc și nepătruns.

Mi-e dorul piscul de lumină,
Și-l port în piept, oriunde m-aș găsi;
Și urc spre culmea cea senină,
Prin Duhul Sfînt în fiecare zi.

Ciorba Iosif

Marta... la Tirgu Mures

Sandel G. Gedo

Cu aceste emoționante cuvinte, un grup al bătrânilor bisericii a înmînat o „Biblie simbol” unei delegații a tinerilor Conferinței „Transilvania de Sud”, în deschiderea FESTIVALULUI PENTRU TINERET, „MARTA - '93”.

Lucrările s-au desfășurat între 10 și 13 decembrie 1992, în frumosul „oraș al florilor” de pe Mureș. Cele 800 de locuri ale capelei „A” a Bisericii Adventiste s-au dovedit insuficiente pentru toți cei care au dorit să ia parte la lucrările în plen. În cadrul acestora s-au urmărit programe video - „Apelul fratelui Folkenberg” și „Filiera tineret” - s-au prezentat numere de pantomimă de către fratele Leon Roman și s-au învățat, alături de imnul festivalului, intitulat „Pro Marta '93”, cântări în limbile ebraică și engleză.

Cele șase grupe de seminarii au avut o tematică foarte diversă: de la „Muzica și Evanghelia” sau „Lucrările în centrele universitare”, pînă la „Asistența socială în slujba Evangheliei”, „Cunoașterea de sine” sau „Counseling premarital”. Ele au avut loc în șase din sălile adiacente capelei unde s-au desfășurat lucrările în plen.

Deși programul a fost foarte încărcat (între orele 7,30 - 21,00 în Sabat, 12 decembrie), delegații împreună cu toți cei prezenți s-au simțit foarte bine. A fost aprobat prin vot programul „Marta” pentru anul 1993, program ce prevede printre altele organizarea a 13 cluburi de cercetași, tabere de creație, studențești și de limbă engleză, precum și 631 de proiecte individuale și 227 de proiecte comune de evanghelizare. S-a hotărît începerea demersurilor pentru organizarea unei filiale la Tirgu Mureș a Asociației Studenților Adventiști din România.

*"FLACĂRA S-A
TRANSMIS FĂRĂ
A SE STINGE
VREODATĂ,
PENTRU CĂ EA
SE TRASMITE
NU NUMAI DIN
MÎNĂ ÎN MÎNĂ,
CI ȘI DE LA
INIMĂ LA
INIMĂ.
PRELUAȚI-O ȘI
STRĂJUIȚI-O ÎN
INIMILE
VOASTRE
TINERE!
AȘA SĂ VĂ
AJUTE
DUMNEZEU!"*

Sîmbătă după-amiază, delegații au pus în practică programul de evanghelizare „Maranatha”, iar în ziua închiderii lucrărilor (13 decembrie), în fața restaurantului „Vegetarian” din centrul municipiului, unde s-a servit masa, delegații au cîntat imnuri religioase, foarte mult apreciate de trecători.

Lucrările fiind publice, la ele au participat și foarte mulți invitați și chiar neadventiști, ceea ce a făcut din această ocazie și un eveniment misionar.

Iată cîteva din opiniile și reacțiile „la cald” ale organizatorilor și participanților:

„De obicei, la marile olimpiade încheierea lucrărilor aduce după

sine stingerea flăcării olimpice. La noi, la încheierea acestui festival, sînt sigur că în lucrarea lui Dumnezeu se va simți un suflu nou.” - Fr. Emilian Niculescu, președintele Conferinței „Transilvania de Sud”.

„M-am simțit onorat de prezența atîtor tineri care m-au făcut să mă simt și eu însumi mai tînăr. Sînt niște tineri minunați, care vor și pot să își asume responsabilitatea lucrării.” - Fr. Szallos F. Zoltan, directorul Departamentului Tineret din aceeași conferință.

„Aproape am fost 'adus' la Tirgu Mureș de către prieteni. Nu prea eram încîntat. Astăzi, prietenii mei vor trebui să facă eforturi pentru a mă... 'smulge' de aici. Sînt fericit!” - Pridie Daniel, Comunitatea Bran, județul Brașov.

„Plecăm mai decîși în lucrarea pe care trebuie să o facem pentru Domnul” - Toma Ioan, Com. Dedrad, Jud. Mureș.

„Aveam nevoie de acest festival. Ne-am simțit foarte bine. Atenție lume, venim!” - Rodica Micoti, Com. Chinari, Jud. Mureș.

„Excelent!” - Liviu Manta, Com. Giurgiu.

„Îmi pare rău că nu am putut să particip la toate seminariile. Festivalul a fost minunat!” - Coșgarea Anișoara, Com. Făgăraș, Jud. Brașov.

„Sper și mă rog lui Dumnezeu să reușesc să trezesc și tineretul de acasă” - Cristina Iftinca, Com. Mediaș, Jud. Sibiu.

Să ne bucurăm împreună cu acești minunați tineri care sînt dispuși să lucreze cu tot elanul specific vârstei lor în via Domnului. Să ne bucurăm împreună cu ei și să-i ajutăm.

Aceasta ne va aduce aminte de motto-ul festivalului lor:

„E timpul...”

PRIMEȘTE IERTAREA SA

Ești dezamăgit de tine însuși? Te rușinezi de ceva săvârșit în viața ta? Vino la Isus pentru a primi iertare. Brațele iubirii Sale sînt larg deschise pentru a te primi.

Nimic nu ne atrage mai mult la Domnul Isus Hristos ca înțelegerea, compasiunea Sa pentru cei care au greșit.

Într-o dimineață, în timp ce învăța pe oameni în templu adevărurile curate ale Împărăției cerurilor, a fost întrerupt de către un grup de preoți, care țirau după ei o femeie, ce avea în ochi groaza morții.

Ei au așezat-o înaintea Sa, femeia prăbușindu-se acolo, la pămînt, cu fața scăldată în lacrimi și plină de teamă, cu părul răvășit și cu hainele în neorînduială, așteptîndu-și sentința pe care știa că legea o cerea, în cazul ei.

„Învățătorule”, au spus preoții, „femeia aceasta a fost prinsă chiar cînd săvîrșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit ca

să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?” (Ioan 8,4.5).

Domnul Isus făcuse deja clar faptul că relațiile sexuale în afara căsătoriei sînt un păcat. În renumita Sa predică de pe Muntele Fericirilor, a spus că pînă și a te gîndi numai la relații sexuale extra-conjugale este păcat. El a citat atunci din Cele Zece Porunci, spunînd: „Ați auzit că s-a zis celor

din vechime. Să nu preacurvești'. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui" (Mat. 5,27-28).

Cu toate acestea, Dumnezeu a făcut totdeauna o categorică deosebire între păcat și păcătoși, între adulter și cei ce comiteau adulterul, între răul săvârșit și cei ce săvârșeau răul.

În fața acestor preoți înfierbîntați, ce se năpustiseră ca vulturii asupra femeii înspăimîntate, pentru un timp El n-a spus nimic. Apoi, S-a aplecat și a început să scrie cu degetul pe pămînt.

„Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: 'Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea' (Ioan 8,7). Apoi, S-a plecat din nou și a continuat să scrie. Curiozitatea a cuprins din ce în ce mai mult pe acuzatori și au pășit mai aproape de Învățătorul din Galilea, căutînd să vadă cele scrise de El în praful de pe jos. Cu uimire și groază, ei și-au văzut păcatele tainice ale vieții lor, făcute public și scrise acolo, în praful templului. S-au înfricoșat și, dintr-un simț al vinovăției, „au ieșit afară, unul cîte unul, începînd de la cei mai bătrîni, pînă la cel din urmă (vers. 9). Cînd a rămas numai femeia, Domnul Isus Hristos S-a ridicat în sus și i-a zis: „Femeie, unde sînt pîrșii tăi? Nimeni nu te-a osîndit?"

„Nimeni, Doamne", a răspuns ea.

„Nici Eu nu te osîndesc", i-a spus Isus. „Du-te și să nu mai păcătuiești!" (Ioan 8,10).

Ea și-a ridicat capul și a privit fața Sa plăcută, iar inima ei era plină de mulțumire și recunoștință. El condamnase păcatul ei și ea știa că așa trebuia El să facă; dar El a iertat-o. Mai mult chiar, El a apărut-o în fața vrăjmașilor ei. Din ziua aceea ea a fost o altă femeie și, prin harul lui Dumnezeu, s-a hotărît să fie pentru totdeauna vrednică de această înțelegere și compasiune a Mîntuitorului, care a tratat-o cu atîta bunătate și amabilitate.

PETRU CEL NELOIAL

În noaptea dinaintea crucificării Domnului Isus, El i-a avertizat pe ucenicii Săi că atunci, cînd va fi arestat, ei vor fugi cu toții și-L vor lăsa ca singur să-și înfrunte destinul.

Petru însă a fost consternat: „Eu niciodată nu te voi părăsi", a spus Petru, „chiar dacă toți vor găsi în Tine o pricină de poticnire".

Dar Domnul i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun, că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte să cînte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori" (vers. 34).

„Niciodată", a spus Petru, „chiar dacă ar trebui să mor cu Tine" (vers. 35).

Evenimentele s-au desfășurat exact așa cum le-a profetizat Domnul Isus. La început, cînd Domnul a fost arestat, Petru a încercat să-L apere, să omoare pe unul din atacatorii Lui. Numai neîndemînarea sa l-a scutit de a fi un criminal. Lovitura sabiei n-a făcut decît să taie urechea victimei, pe care Domnul Hristos, eliberîndu-Se din mîinile celor ce L-au prins, a pus-o la loc, l-a vindecat, scăpînd astfel pe ucenicul Său de acuzația atacării și rănirii unui om. Iar lui Petru i-a poruncit să-și pună sabia în teacă. Pe neobservate, în larma și învălmășeala creată de arestarea Învățătorului, Petru a dispărut, a fugit. „Voi bate păstorul și oile turmei vor fi risipite" (Mat. 26,31).

La o distanță socotită de el ca fiind suficientă pentru siguranța lui, Petru s-a întors și a urmat gloata pînă la curtea marelui preot, unde era judecat Domnul, și aici, undeva, într-un loc mai ferit, s-a apropiat să se încălzească la un foc aprins de mulțime, ca să se apere de frigul nopții. De trei ori cei din jurul său l-au acuzat că este unul dintre cei ce erau cu Isus, deci, unul dintre ucenicii Săi. Prima dată, el s-a limitat să nege acest lucru; a doua oară a negat, jurîndu-se că acuzația este falsă; a treia oară, pentru a fi și mai convingător, a

folosit limbajul gloatei, a început să se blesteme și să se jure: „Vă spun adevărul. Să mă pedepsească Dumnezeu dacă mint. Nu cunosc pe omul acesta" (Matei 26,74). În clipa aceea, cînd blestemele erau încă pe buzele lui, undeva, destul de aproape, un cocoș a cîntat, vestind zorii zilei, și Petru și-a adus aminte de toate făgăduințele călcate în picioare de el în acea noapte a trădării sale. „Și a ieșit afară și a plîns cu amar" (vers. 75).

Îl va ierta oare Isus? Lăudîndu-se, lepădîndu-se, mințind, blestemînd, înjurînd - chiar încercînd să comită o crimă. Va fi oare Isus gata să ierte toate acestea?

Da! Duminică dimineața, cînd prima dintre femei a ajuns la mormînt, îngerii le-au transmis o solie specială din partea Domnului Isus pentru Petru: „Dar, duceți-vă", au spus ei, „de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru" (Marcu 16,7).

„Și lui Petru". El nu fusese lepădat. El încă aparținea grupei credincioșilor. Și, într-o duminică dimineața, două sau trei săptămîni mai tîrziu, Domnul Hristos i-a stabilit lucrarea ce o avea de făcut: „Paște mieluseii Mei", „Paște oițele Mele". „Paște oile Mele" (Ioan 21,15-17).

NEGHINA

ÎN LANUL DE GRÎU

Ar fi greșit să credem că toți păcătoșii vor fi mîntuiți în Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu. Pentru a clarifica acest lucru, Domnul Hristos a rostit o parabolă, în care El a asemănat biserica Sa de pe pămînt cu un lan de grîu în care neghina creștea și ea printre grîu.

„Lăsați grîul și neghina să crească împreună pînă la seceriș", a spus El. Dar atunci cînd a venit vremea secerișului, El le-a spus ucenicilor că va spune secerătorilor: „Smulgeți întîi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grîul strîngeți-l în grînarul Meu" (Mat. 13,24-30). Nu toți oamenii vor fi mîntuiți. Nici chiar toți membrii bisericii. Oare putem spune

dacă noi înșine vom fi grîul sau neghina, dacă vom fi iertați sau dați la o parte?

IUDA ISCARIOTEANUL, TRĂDĂTORUL

Asemenea lui Petru, Iuda Iscarioteanul a fost unul dintre cei doisprezece apostoli. Pentru 30 de arginți, prețul celui din urmă rob, el a trădat pe Isus, dîndu-L în mîinile vrăjmașilor Săi. Cîteva ore mai tîrziu, văzînd pe Isus legat, bătut și plin de sînge, el a aruncat înapoi banii primiți din partea preoților, mărturisind plin de amărăciune: „Am păcătuit, căci am vîndut sînge nevinovat” și „s-a dus de s-a spînzurat”. El a murit - condamnat de el însuși, neiertat, pierdut pentru totdeauna (Mat. 27,3-9).

De ce Petru a fost iertat și Iuda nu? Păcatele lor nu se deosebeau prea mult unele de altele. Iuda L-a trădat. Petru s-a lepădat de El, părăsindu-L asemenea unui trădător. Iuda a primit 30 de arginți pentru fapta sa; Petru a slujit lui Isus în speranța că atunci, cînd Isus va așeza Împărăția Sa, el va primi mult mai mult decît atît.

Deosebirea dintre cei doi nu a fost prea mare în ceea ce ei au făcut în noaptea dinaintea crucificării, cît au fost în legătura lor cu Isus în anii dinainte, anii cît au umblat cu Isus. Alături de Isus, Petru a crescut din ce în ce mai mult; Iuda... a crescut despărțit, însingurat de Isus. Petru a răspuns iubirii Domnului Isus. Iuda a respins iubirea Lui. Acum, cînd și unul și celălalt aveau nevoie de iertarea lui Isus, și aveau o așa de mare nevoie, Petru a putut să creadă că așa slab, laș și josnic cum se comportase, Isus încă îl iubea. Prin lacrimi și amărăciune, el a continuat să creadă și să spered. Nu s-a îndoit nicidecum de iubirea plină de milostivire a Domnului.

Dar vai, Iuda n-a învățat dragostea lui Isus. Cînd enormitatea vinovăției sale l-a copleșit, el n-a crezut, n-a putut crede că Isus poate să primească

un om așa de stricat cum era el. Petru a crezut în puterea iertătoare a Domnului Hristos, acordată aceluia ce-și recunosc vinovăția păcatului și se pocăiesc. Iuda n-a crezut. În dimineața învierii, cînd Petru a auzit cuvintele pline de nădejde „și lui Petru”, Iuda cel disperat și necredincios era deja îngropat într-un mormînt dezonorant de sinucigaș.

Domnul Isus „poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7,25).

Psalmul 103,8-14: „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate.

El nu se ceartă fără încetare, și nu ține mînia pe vecie.

Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.

Ci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.

Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.

Căci El știe din ce sîntem făcuți; Își aduce aminte că sîntem țărînă.”

El ne invită astăzi pe noi toți: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Mat. 11,28).

REDAȚIA "CURIERULUI ADVENTIST" MULȚUMEȘTE TUTUROR CITITORILOR CARE I-AU ADRESAT GÎNDURI ȘI DORINȚE SFINTE PENTRU NOUL AN 1993.

RUGĂM PE CEL ATOTPUTERNIC CA
EL SĂ FIE, DUPĂ FĂGĂDUINȚĂ, ÎN
MIJLOCUL BISERICII SALE, IN-
SPIRÎND-O ȘI CĂLĂUZIND-O PE
DRUMUL SLUJIRII ȘI AL CREDIN-
CIOȘIEI FAȚĂ DE CREDINȚA DATĂ
SFINȚILOR O DATĂ PENTRU TOT-
DEAUNA.

CU ACEASTĂ OCAZIE, ANUNȚĂM
PE ABONAȚII ANULUI 1992, CARE
NU ȘI-AU PRELUNGIT
ABONAMENTUL, CĂ AM FĂCUT NOI
ACEST LUCRU, CU RUGĂMINTEA
SĂ CONFIRMAȚI DE URGENȚĂ
ABONAMENTUL PE 1993.

PARTAȘI BIRUINȚEI LUI

Oricare ar fi problemele care vă confruntă, nu vă lăsați. Nu abandonați lupta. Domnul Isus Hristos a câștigat biruința asupra oricărei încercări și ispite și El vă va ajuta să duceți o viață de biruință, asemenea Lui.

Aveți tendința de îngărășare și doriți să vă controlați apetitul? Vă mîniați repede și vă luptați pentru a vă ține în frîu temperamentul? Dacă v-ați străduit vreodată să câștigați biruința asupra vreunei slăbiciuni, dar ați cunoscut înfrîngerea și descurajarea, căderea și iar căderea, atunci există o veste bună pentru dumneavoastră. Domnul Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Cel Atotputernic, a venit pe pămînt ca Fiu al omului, pentru a ne arăta cum să trăim o viață de binecuvîntări. Imediat după botezul Său, „Isus a fost dus de

Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul” (Mat. 4, 1). În prima mare luptă din pustia ispitirii, diavolul a încercat să-L biruiască, să-L înfrîngă în timp ce era flămînd.

Nu era ceva rău din partea Domnului Hristos ca să fie flămînd - în mod deosebit după ce nu a mîncat aproape șase săptămîni. De aceea n-ar fi fost nici un rău să mănînce puțină pîine, o pîine bună și proaspătă.

Dar dacă Domnul Hristos Și-ar fi folosit puterea Sa divină pentru a-Și satisface foamea, atunci El S-ar fi sprijinit pe Sine, în loc de a

depinde în totul de Tatăl Său. Dar El a venit să ne arate că adevăratul secret al biruinței asupra păcatului este o completă dependență de puterea Tatălui și nu de puterea noastră. Dependent de Dumnezeu și nu de om.

Să încercăm, în imaginația noastră, să ne întoarcem în timp cu aproximativ două mii de ani și să urmărim această dramă a ispitirii din deșert.

Numai cîțiva pași...

În timp ce Domnul Isus parcurgea, clătînîndu-Se, ultimii... cîțiva metri, răsuflarea Lui a devenit grea și întretăiată. Chiar înaintea Sa se afla o bucată masivă de stîncă, ieșită din nisipul deșertului. Umbra ei răcoroasă îi va oferi un refugiu de arșița acestei pustii infernale.

El S-a prăbușit pe nisipul arămiu, apoi S-a ridicat, sprijinindu-Se cu spatele de stîncă cea mare.

Ultimul Său prînz îl luase cu aproape șase săptămîni în urmă - și acum era sfîrșit de o totală slăbiciune, ce o simțea în tot corpul. Chiar și cea mai mică mișcare cerea un efort deosebit. Aici, în umbra acestei masive bucăți de stîncă, El Și-a închis ochii ce-L ardeau, pentru a se feri de razele puternice ale soarelui, reflectate de întinderea de nisip.

Dar nu putea scăpa de foamea ce-L chinuia.

După patruzeci de zile de intimă și profundă comuniune cu Tatăl, uitînd de toate celelalte, El a simțit cum foamea i-a revenit cu o intensitate sălbatică. Fiecare celulă a corpului Său cerea cu o intensitate și urgență maximă hrană, așa cum un om care se sufocă are nevoie de aer. Foamea era constantă, ruinătoare, mistuitoare. Dar era convins că Tatăl Se va îngriji de această trebuință a Lui. Cînd va considera Tatăl de bine, El îi va oferi hrana necesară.

Deodată se auzi un zgomot, un uruit de pietre uscate ce se aflau pretutindeni în acest pustiu. În timp ce, obosit, Isus deschidea

încet și cu greutate ochii, El a văzut pe cineva ce-și făcu apariția din spatele unui pîlc de lăstăriș, aflat la cîtiva metri distanță. Nu peste mult timp, o ființă înaltă și cu o înfățișare maiestruoasă, a cărui prezență impunea, se afla în fața Sa. Hainele lui împrăștiu lumină în jur. Era oare această ființă un înger trimis de Tatăl Său ca să-l aducă hrană și să-L întărească?

„Vin la Tine direct din partea Tatălui”, a ținut să spună vizitatorul. „El mi-a dat o solie pe care să ți-o transmit. El spune că trebuie să pui capăt postului Tău. Ai trecut cu bine acest test al ascultării și El este foarte mulțumit. Tu ai așteptat ca El să răspundă nevoilor Tale și n-ai încercat să faci Tu acest lucru”.

Străinul cel înalt își fixă privirea în zări, departe, ca și cînd ar fi absorbit de amintiri.

„Fără îndoială”, continuă el, „îți aduci aminte de cele scrise în legătură cu ceea ce s-a întîmplat cu Avraam și Isaac. Tatăl a dorit să vadă dacă Avraam era dispus și gata să aducă jertfă pe fiul său. Să renunțe la el. De fapt, El n-a intenționat nicidecum ca Avraam să ia viața fiului său. Desigur, îți reamintești de faptul că, în ultimul moment, Tatăl a trimis pe îngerul Său să oprească mîna lui Avraam”.

„Ei bine”, spuse vizitatorul, „eu am fost îngerul acela. Acum am fost trimis la Tine cu aceeași solie pe care am dus-o și lui Avraam. Tatăl a dorit să vadă dacă ești dispus și gata să pășești pe drumul suferinței și al morții, dar, desigur, nu va fi necesar să mergi pe această cale. Ceea ce dorește El, ceea ce cere de la Tine este numai să vadă manifestarea dispoziției Tale de a asculta și acest lucru L-ai demonstrat. Astfel că acum ești liber să porcezi la a Te ajuta singur.

- Vezi aceste pietre zăcînd acolo la picioarele Tale? Uită-Te bine... ele au forma unor pîini, nu-i așa? Astfel că, dacă ești Fiul lui Dumnezeu, va fi ușor pentru Tine

să pui capăt postului Tău, transformîndu-le în pîini”.

Domnul Isus Hristos, recunoscuse deja în misteriosul Său vizitator pe Satana, marele vrăjmaș, nu după înfățișarea Sa, ci din vorbele sale - cuvînte subtile ce erau de fapt o blasfemie ușor camuflată, cutezanță și îndoială.

Dar diavolul se felicita pentru faptul că Domnul Isus nu sesizase încă cine se ascundea sub înfățișarea strălucitoare. Pășind mai aproape de El, s-a prefăcut că-L studiază mai îndeaproape.

„Așa cum ți-am spus, de acum ești liber să-Ți procuri singur hrană, dacă în adevăr ești Fiul lui Dumnezeu. Dar trebuie să spun acum că, privindu-Te mai îndeaproape, încep sincer să mă întreb dacă în adevăr ești. Dacă Te-ai putea vedea pe Tine Însuși, cu ochii Tăi negri și duși în fundul capului! Cu hainele Tale ponosite și rupte! Ești tot atît de sfrijit ca o vulpe moartă de foame. Nu mă îndoiesc că poți trece ca fiind unul dintre cei mai de pe urmă și mai umili îngeri și nicidecum Comandantul oștirilor cerești!”

Domnul Isus își săltă puțin capul, dîndu-Se mai într-o parte, pentru a sta în umbra stîncii, dar n-a scos nici o vorbă, în timp ce ochii Săi nemîșcați urmăreau pe cel care devenise acum chinul-tor Său.

„A...!”, exclamă diavolul, apropiindu-se deodată și privind în față pe Domnul Isus. „Da, acum știu Cine ești. În sfîrșit! Desigur, Tu ești! Cîndva, ai fost unul dintre cei mai măriți îngeri, dar care a fost aruncat afară din cer și exilat aici, pe pămînt. Dacă m-ai întreba, aș spune că arăți exact ca acel înger căzut. Da, tu ești! Dacă ești însă Fiul lui Dumnezeu, atunci ai fi cel puțin tot atît de strălucitor și frumos cum sînt eu, deși eu nu sînt decît un înger.

Acum, ca un sol special al Tatălui, îți fac cunoscut că El mi-a dat dreptul să-ți cer să dovedești că ești ceea ce gîndești despre Tine că ești. După felul cum arăți, este numai drept să-ți cer să

demonstrezi și să ne dai dovezi că realmente ești Fiul lui Dumnezeu. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, atunci desigur că ai aceeași putere pe care o are Tatăl. Tu poți foarte ușor să dovedești acest lucru, transformînd aceste pietre în pîini.”

Domnul Isus a rămas liniștit, fără să scoată un cuvînt, privind din cînd în cînd la pietrele cele rotunde, împrăștiate pretutindeni în jurul Său. Un val de foame aproape de nestăpînit îl cuprinsese. Corpul Său slăbit și înfometat a început să tremure.

„Vezi aceasta?” Și, în mod batjocoritor, prințul demonilor scoate ceva de sub faldurile robei sale. „O pîine caldă. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poți face o astfel de pîine, cît de multă dorești.”

Îndreptîndu-se spre Domnul Isus Hristos, Satana s-a așezat în fața Sa. Rupînd cu gesturi largi și fără grabă o bucată bună din pîinea caldă, a început să mănînce, savurînd fiecare îmbucătură. Aerul pe care Domnul Hristos îl inhala era plin de aroma pîinii calde.

Mîntuitorul a închis ochii într-o scurtă și puternică rugăciune către Tatăl Său, căci avea nevoie de o putere mult mai mare decît cea omenească. Transpirația puternicului stress la care era supus curgea continuu pe obraji Săi.

Satana, cu gesturi largi, arată spre pustiul înconjurător, spunînd: „Crezi, în adevăr, că un Dumnezeu iubitor ar lăsa pe Fiul Său aici, în acest loc uitat de lume, înconjurat numai de animale sălbatice, să moară de foame? Toate acestea nu-ți spun nimic?”

Tu crezi că ești Fiul lui Dumnezeu. Dar ești Tu sigur de lucrul acesta? Ai vreo dovadă?

Dumnezeu are nevoie să știe, eu am nevoie să știu și Tu trebuie să știi. Așa că hotărăște-Te și demonstrează dumnezeirea Ta. Fă pîine să-Ți astîmperi foamea - dacă poți - și atunci vom ști cu toții că ești Fiul lui Dumnezeu”.

Încet, cu multă greutate, Domnul Isus S-a luptat ca să se ridice în picioare. Odată reușind să stea în echilibru pe picioare, părea că își adună puteri din izvoare necunoscute și tainice. În vocea Sa era o autoritate de necontestat, în timp ce își fixa privirea pătrunzătoare și înfricoșătoare asupra sadicului Său vrăjmaș și, pentru prima dată, a început să vorbească:

„Este scris:” și vocea Sa răsună clar în liniștea deșertului:

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4).

Pentru un timp destul de lung, diavolul a rămas fără cuvânt, bătut, înfrânt. Apoi s-a plecat încet jos, a luat pâinea pe care n-o terminase de mâncat și s-a îndreptat spre partea opusă a blocului de stîncă, unde Domnul Isus nu-l putea vedea. Uimit din cale-afară, se întreba cum de putea un om așa de slăbit să fie atât de tare.

Apoi, tremurînd de mînia înfrîngerii, a ridicat bucata de pâine ce i-a mai rămas și, cu toată forța mîniei sale, o aruncă departe, cât a putut de departe. Și-a dat atunci seama că bătălia cîștigată de Fiul lui Dumnezeu în cer nu s-a datorat unui concurs nefavorabil de împrejurări și că soarta sa era pentru totdeauna pecetluită. Dar... se încăpățîină. Nu va abandona lupta atîta vreme cît îl avea aici, pe pămînt, în trup omenesc.

URMATI SFATUL LUI

GATA PENTRU JUDECATĂ

Nu toți aceia care-Mi zic 'Doamne, Doamne' vor intra în Împărăția Cerului, ci numai aceia care fac voia Tatălui Meu care este în ceruri vor intra. Când Ziua Judecării va veni, mulți îmi vor spune atunci: 'Doamne, Doamne! Noi am vorbit în Numele Tău, am transmis solia Ta, în Numele Tău am scos demoni și am făcut multe minuni'. El le va spune atunci: „Nu vă cunosc, plecați de la Mine voi, oameni ai nelegiuirii”.

CUM SĂ TE RĂZBUNI

Ați auzit că s-a spus: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Dar acum, Eu vă spun: Nu vă răzbunați pe cel ce vă face rău. Dacă cineva te lovește pe obrazul drept, cu iubire și înțelegere întoarce-i și obrazul stîng. Dacă cineva te dă în judecată, se judecă cu tine ca să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.

CUCERIND PE VRĂJMAȘ

Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. Dar Eu vă spun acum: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru ceresc; căci

El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți”.

PROTEJÎND RESURSELE

Nu vă strîngeți pentru voi comori aici, pe pămînt, unde le mănîncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții. În loc de a face acest lucru, strîngeți-vă mai bine comori în ceruri, acolo unde nu le mănîncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.

Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

ZIDIND PE STÎNCĂ

Pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stîncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vînturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stîncă.

Sfaturile de mai sus sînt din cunoscuta „Cuvîntare de pe Muntele Fericiilor”, rostită de Domnul Hristos, făcînd cunoscut, chiar de la începutul lucrării Sale publice, principiile Împărăției Sale.

Pentru a cunoaște, înțelege și aprofunda aceste principii dumnezeiești, citiți capitolele 5, 6 și 7 din Evanghelia după Matei (paginile 926 - 930 ale Sfințelor Scripturi).

*

*PRINCIPIILE
ÎMPĂRĂȚIEI
CERULUI PREZENTATE
PUBLIC DE
DOMNUL HRISTOS,
LA ÎNCEPUTUL
LUCRĂRII SALE
PUBLICE ÎN
PREDICA DE PE
MUNTE.*

MATEI 5; 6; 7.

*

Învată de la toate...

*Învată de la ape să ai statornic drum,
Învată de la flăcări că toate-s numai scrum,
Învată de la umbră să taci și să veghezi,
Învată de la stîncă cum neclintit să crezi.*

*Învată de la soare cum trebuie s-apui,
Învată de la piatră cît trebuie să spui,
Învată de la vîntul ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci.*

*Învată de la toate, că toate-ți sînt surori,
Să treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori...*

*Învată de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învată de la nufăr să fii mereu curat,
Învată de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învată de la ape să nu dai înapoi.*

*Învată de la umbră să fii smerit ca ea,
Învată de la stîncă să-nfrunți furtuna grea,
Învată de la soare ca vremea să-ți cunoști,
Învată de la stele că-n cer sînt multe oști...*

*Învată de la greier, cînd singur ești, să cînti,
Învată de la lună să nu te înspăimînti,
Învată de la vulturi cînd umerii ți-s grei,
Și du-te la furnică să vezi povara ei.*

*Învată de la floare să fii gingaș ca ea,
Învată de la oaie să ai blîndețea sa,
Învată de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învată de la toate că totu-i trecător...
la seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci,
Să-nveți din tot ce piere cum să trăiești în veci!*

(din lirica norvegiană)